

[Aksel Møller.]

Jeg er enig med ham i, at noget sådant er en oppositions ret, og der er ingen forskel på Kong Salomon og Jørgen Hattemager i den retning. Når man savner tillid til en regering, når man mener, at den ikke længere har den styrke i befolkningen i behold, som den fik på sidste valgdag, så har oppositionen fuldgod ret til at søge forholdene ændret. Det er naturligvis klart, at vejen frem imod at få disse forhold ændret går igennem folketinget. Det må først her fastslås, hvorledes regeringens stilling er blandt det høje tings medlemmer. Det må først fastslås, hvem der tør tage ansvaret for at bære denne regering længere frem. Og det er, som man også forstod af det ærede medlem hr. Erik Eriksens tale, venstres og det konservative folkepartis hensigt at foranledige en prøve i dag.

På det ærede medlem hr. Erik Eriksens og egne vegne stiller jeg da følgende forslag om overgang til næste sag på dagsordenen:

„Idet folketinget udtaler, at regeringen ikke gennem sin politik har vist en sådan forståelse af årsagerne til landets økonomiske vanskeligheder, at den kan skabe tillid i befolkningen til dens vilje til at administrere således, at det fører til varig bedring, går tinget over til næste sag på dagsordenen.“

Formanden: Der er nu fremsat følgende forslag om overgang til næste sag på dagsordenen: (se ovenfor).

Dette forslag indgår nu i forhandlingen.

Bertel Dahlgaard: Det ærede medlem hr. Erik Eriksen og jeg plejer jo altid at omgås hinanden med stor venlighed, og jeg håber, at dette må fortsætte længe. Det ærede medlem syntes på mange punkter at være enig i anskuelser, jeg fremsatte i min tale i aftes. Det glædede mig, men det kan i og for sig ikke undre. Vi må huske på, at det er ikke så forfærdelig længe siden, at det ærede medlem overfor den danske offentlighed udtalte, at han ikke havde noget imod et fælles arbejdsprogram med det radikale venstre, og det ærede medlems udtalelser i dag tyder måske på, at vi er nærmere ved det tidspunkt, end jeg egentlig ville have

troet før, og jeg håber, det vil vinde almindeligt bifald til højre i salen.

Det ærede medlem hr. Erik Eriksen vil dog måske alligevel, når han tænker sig lidt om, lægge mærke til, at der i hvert tilfælde på eet punkt var en betydelig forskel mellem mine udtalelser og det ærede medlems udtalelser i går. Det ærede medlem lagde i sin udtalelse alt ansvar for alle ulykker over på andre. Jeg havde den opfattelse, og jeg søgte at dokumentere den, og denne dokumentation er ikke modsagt her i dag, at de tre partier: venstre, socialdemokratiet og det konservative folkeparti har et fælles ansvar, et fælles ansvar, der på visse punkter kun går få måneder tilbage i tiden, et fælles ansvar, som pålægger det ærede medlem et særligt ansvar her i tinget, også i dag, og i hvert tilfælde en pligt til at sige til tinget, hvad det er, hans og hans parti agter at gøre, hvilke midler de agter at tage i brug til imødegåelse af den krise, vi står overfor. Det hørte vi ikke et ord om i hans taler hverken i går eller i dag. Jeg tror, det ærede medlem skulle tænke på, at her ligger den store svaghed i hele hans stillingtagen.

Må jeg i fortsættelse deraf sige, at det forekommer mig, at det ærede medlems stilling er i overordentlig grad udtryk for en undervurdering af folketingets stilling, en undervurdering af, hvad folketinget er, og hvad dette ting bør være. Når en regering fremsætter sine forslag her i tinget, har regeringen dermed taget ansvaret for disse forslags fremsættelse, og herefter indtræder folketingets ansvar.

Må jeg drage en sammenligning. I 1950—1951 fremsatte det ærede medlems regering et meget omfattende kriselovkompleks i folketinget, det kompleks af love, som i høj grad har været medvirkende til, at det ærede medlems ministeriums virke kendetegnedes med 1 milliard kroners øgede skatter. Se, da det ærede medlems ministerium fremsatte disse kriselovforslag, var noget lignende tilfældet som i dag: at der her i tinget var en ganske overordentlig stor uvilje overfor betydelige dele af dette forslagskompleks. Men hvad skete der her i tinget? Sagde oppositionen dengang, at den ikke ville forhandle derom? Nej, da skete der noget helt andet. Der skete det,